

אקמצא ובר קמצא חרבה ירושלים

תקציר: סעודת המצווה זה הכרת הטוב. סעודה שאתה רוצה לשמח אחרים כמו שד" שימח אותך. זה מעשה של אהבת חינום כלפי המשתתפים ושהמשתתפים ישמחו בשחתך.

רבי יוסי יעשה מסיבה לחכמים אם ישמע שסומא פטור מן המצוות.

כל הקרבנות ותפילות זה הכרת הטוב. ורצון שלנו להודות.

ראוי יותר שאם קיבלת דבר טוב, ואתה שמח, אתה רוצה לחלוק את השמחה עם אחרים. זה ההודאה האולטימטיבית והטהורה, קרבנות להקב"ה הם תולדה של זה. יש צד של נתינה אבל הקב"ה לא ממש אוכל.

ולכן מבחינת הקב"ה מעדיף שבתור הודאה יתנו סעודה לאנשים, כמו שעשה אברהם אבינו. ורבי יוסי, שהרי אלו יצוריו, וככה מרבים שלום בעולם. זאת אומרת שמחת נישואין שנעשתה כהוגן ומבלי להעליב אנשים. שהאורחים מרגישים גם חלק מהשמחה ומרגישים שצריכים להודות להקב"ה על כך, חשובה מבחינה מסוימת מהקרבת הקרבנות.

חורבן הבית באה בגלל סעודת נישואין שלא התנהגה כהוגן. שבה העליבו אנשים, ואינה נערכה כראוי. והרבנים לא השתדלו לפייס. מבחינת הקב"ה אם עם ישראל לא מסוגל לארוך סעודת הודיה בצורה שמרבה שלום בעולם אין הצדקה לקיום הקרבנות.

ולכן הסיומת שלשבע הברכות היא מְהֵרָה ה' אֶלְהִינּוּ יִשְׁמַע בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבְחֻצוֹתֶיהָ רוּשָׁלַיִם, קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל שְׂמִחָה, קוֹל חֲתָן וְקוֹל כָּלָה, קוֹל מְצַחֵלוֹת חֲתָנִים מְחַפְּתִים, וְנִעָרִים מִמִּשְׁתֵּה נְגִינָתָם. בְּרוּךְ אַתָּה ה',

מְשַׂמַּח חֲתָן עִם הַכָּלָה. שזה באמת יותר חזק מהקריאה לבניין בית המקדש.

זה הזמן גם להודות לכם על שבאתם. וגם לבקש סליחה ומחילה אם פגעת קודם מהחתן והכלה, מאשתי, משפרה ויעקוב, מההורים שלי, מהאח שלי ומשפחתו, מהילדים שלי מהאחים והאחות של אשתי ומשפחתם מהאח והאחיות של יעקוב ובני זוגם, מהאחים והאחות של החתן ומשפחתם ומהאורחים האחרים.

חשוב מאוד שבני תורה מתי שמקיימים סעודת מצווה על הכרת הטוב, שירצו שהאנשים ישמחו ולא ייפגעו. ועל ידי זה "להרבות שלום בעולם". רק על ידי כך שחשוב לנו שגם לאחר יהיה שמח נוכל לבנות. לא רק את הבית שלכם שיהיה מלא אהבה ושלום, וגם עולם מלא אהבה ושלום.

מתוך ד"ת על ידי אב הכלה רות בריל סעודה שלישית שבע ברכות.

